

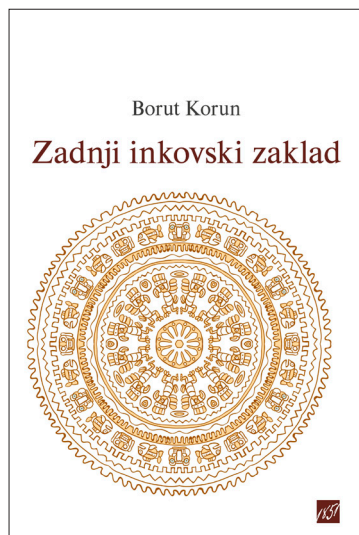

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

BORUT KORUN: ZADNJI INKOVSKI ZAKLAD

Podatki o knjigi

- Naslov: Zadnji inkovski zaklad
- Avtor: Borut Korun
- Urednica: Polona Mlakar
- Cena: 20 €
- Velikost: 135 mm × 210 mm
- Vezava: mehka z zavih
- Število strani: 264
- ISBN 978-961-278-338-9
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2017

Po divjih vodah do inkovskega zaklada

Razburljiva pustolovska pripoved o iskanju skrbno varovane skrivnosti davnih Inkov, ki se prepleta z ljubezensko zgodbo med Slovencem in ponosno Perujko, polna opisov južnoameriške divjine in zanimivosti iz inkovske civilizacije.

Borut Korun je bralcem dobro znan predvsem kot avtor poglobljenih potopisov, v katerih slikovite prikaze obiskanih dežel in ljudi obogati s tehtnimi razmisleki o ugankah njihove preteklosti ali pa prigode antičnih junakov celo podoživlja in jih skuša pojasniti na izviren način, toda vselej na osnovi razpoložljivih podatkov. Svojim načelom in zanimanjem se tudi v pričujoči knjigi ni docela odrekel, a je vendar pustil domišljiji več prostosti: gre za napet roman, postavljen v eksotično okolje južnoameriških Andov. Nič pretresljivega slutečemu popotniku, ki je sicer manj poučen, a nič manj zvedav kot Korun sam na svojih popotovanjih, se v nenavadnem spletu okoliščin in poznanstev ponudi prilika, da se dokoplje do skrbno varovane skrivnosti starodavnih Inkov. Izziv je še večji zaradi očarljive in ponosne Perujke, ki pooseblja vez med sodobnostjo in burno zgodovino dežele. Iskanje zagonetne svetinje ju popelje v odmaknjene predele, v neukročeno naravo, v svet magičnih obredov, starodavnih bogov in modernih gverilcev. Njunim naporom in nepričakovanemu razpletu sledimo v razburljivi, hkrati romantični in pustolovski pripovedi.

Iz recenzije arheologa dr. Ivana Šprajca

Kontakt

uredništvo

T 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

O avtorju

Borut Korun, rojen leta 1946, po poklicu zobozdravnik, se med drugim zanima za kulturno zgodovino; zato je v Ljubljani ob delu študiral tudi etnologijo. Svoje zanimanje je uresničeval na potovanjih; kar nekajkrat so bile to dolge poti v čolnu po divjinah Južne Amerike. Poleg člankov v številnih znanstvenih in poljudnih publikacijah je napisal več potopisov: *V porečju Orinoka* (1998), *Kača in jaguar: po sledovih azteških in majevskih božanstev* (1993), *Stopinje boga Atona* (1992).

K pisanju njegovega prvega romana z naslovom *Odisej sem, Itaka dom je moj sončni* (2013) ga je spodbudila naklonjenost do antične Grčije. *Zadnji inkovski zaklad* pa je njegov drugi roman, ki se odvija v eni od avtorju najljubših dežel, v Peruju.

Odlomek iz knjige

»Kdo si, kako ti je ime in od kod prihajaš? Pokaži dokumente!«

»Ničesar nimam,« je odgovoril ujetnik. »Nobenih dokumentov nimam, prihajam pa iz majhne države sredi Evrope, za katero gotovo še niste slišali. Ime mi je Ivan.« Poveljnik ga je začudeno gledal. Takega odgovora ni pričakoval.

»Ali si Rus?«

»Ne.«

»Kje so tvoji prijatelji?«

»To bi tudi jaz rad vedel,« je tiho rekel ujetnik. »Ampak, saj je bil samo eden. In dvomim, da je preživel,« je tiho dodal, kot bi govoril sam s seboj.

Nekaj časa sta oba molčala. Poveljnik je tehtal nastalo stanje.

»Zakaj sta se podala na tako pot? Zakaj sta počela nekaj, kar je v tej državi strogo prepovedano?«

»To bi vam težko razložil na hitro,« je pojasnil ujetnik.

»Da bi me razumeli in mi verjeli, bi vam moral povedati vse od začetka.«

»Sicer pa, kdo pa ste vi?« je vprašal. »Vzamete mi svobodo, zadržujete me v tem gozdu, čeprav vam nisem ničesar storil. S kakšno pravico počnete vse to? S kakšno pravico me sprašujete in zadržujete? Samo s pravico močnejšega?«

»Ne govori o pravici,« ga je zavrnil poveljnik. »Ti ne moreš govoriti o pravici. To, kar si počenjal, je proti zakonom te države. V teh krajih smo mi oblast in te imamo pravico kaznovati.«

Videti je bilo, da so te besede, ujetnika zmedle. Za nekaj trenutkov so njegove oči nemirno begale po prostoru. Kako je mogel izvedeti, je pomislil. Od kod to ve? Nekdo mu je moral povedati. Torej živi! Spoznanje mu je oživilo telo in duha. Navdalo ga je z velikim upanjem. Zravnal se je in globoko zadihal.

(Borut Korun, *Zadnji inkovski zaklad*, str. 10–11)